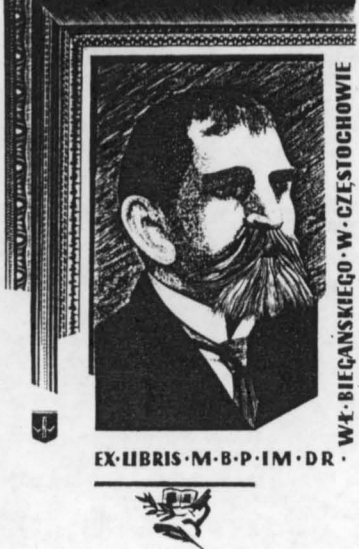
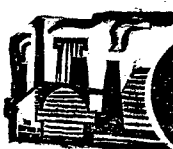

BIBLIOTEKA PUBLICZNA im. W. Biegańskiego w CZĘSTOCHOWIE

PRAWA REPRODUKCJI ZASTRZEŻONE

COPYRIGHT RESERVED

GŁOS NARODU

Informacyjny dziennik demokratyczny

Nr. 196.

Częstochowa, czwartek 22 sierpnia 1946 r.

Rok II.

Świat zmierza do pokoju

Po upadku Napoleona, który po raz pierwszy abdykował 11 kwietnia 1814 roku, przez cały rok sprzymierzeni nie mogli ustalić warunków pokoju i rozwiązać wielu spornych spraw w Europie.

Kongres Wiedeński obradujący od września 1814 roku do czerwca 1815 roku, niewątpliwie, że miał ciężkie zadanie do spełnienia. Ale jego praca w porównaniu z trudem Konferencji Pokojowej, obecnie obradującej, jakże była lekka i nieskomplikowana.

Konferencja, reprezentująca 21 państw, ma rozpatrzyć projekty traktatów pokojowych, opracowanych uprzednio przez Konferencję Ministrów Spraw Zagranicznych w Paryżu w myśl zleceń Konferencji Berlińskiej Wielkich Mocarstw z lipca i sierpnia 1945 roku oraz narad Ministrów Spraw Zagranicznych w Moskwie w grudniu 1945 roku.

Na Konferencji obecnie debatowano jedynie nad zawarciem traktatów pokojowych z Włochami i satelitami: Węgry, Rumunia, Finlandia i Bułgaria. Kwestia traktatu z Niemcami odsunięta została na plan późniejszych obrad, nie znaczy to jednak, że sprawa ta jest tak sporna między mocarstwami, iż w ogóle nie dyskutuje się nad nią. Przeciwnie, podobnie jak cały szereg drażliwych kwestii i ona zostanie uzgodniona w harmonijnej współpracy przedstawicieli narodów, biorących udział w Konferencji. Należy tylko oczekiwać, że do niedługo, a będzie zawarty ostateczny pokój z Niemcami.

Zagadnienia, nad którymi dyskutowała Konferencja Paryska — dadzą podzielić się na dwie grupy: Pierwsza to projekty traktatów pokojowych z Węgrami, Rumunią, Finlandią i Bułgarią, druga — projekt traktatu z Włochami.

Pierwsza grupa wchodziła w zakres spraw, które interesowały przede wszystkim Związek Radziecki, odpowiedzialny za przygotowanie i opracowanie tych projektów. Choć sprawy terytorialne, ograniczone wojskowe i odszkodowań zacyzowały nastręczały wiele powodów do dyskusji i targów dyplomatycznych, tym razem jednak przeciw projektom radzieckim nie wystąpili ani Anglicy, ani Amerykanie. Jedyną kwestią żegluga na Dunaju pozostała ostatecznie nie rozstrzygnięta. Anglicy bowiem stojąc na straży interesów swych koncernów pragneli odrzucić przedwojenne wpływy w rejonie Dunaju wbrew żywotnym interesom Jugosławii i Czechosłowacji, wbrew zmiłom społecznym, gospodarczym i politycznym, jakie zaszły w państwach nadnaddunajskich.

Odpowiedzialność za przygotowanie traktatu pokojowego z Włochami spada na Angliców i Amerykanów i tu dyskusja zaogniła się, zwłaszcza odnośnie: wysokości odszkodowań włoskich, losu kolonii włoskich i granicy między Włochami a Jugosławią. Delegacja radziecka zażądała, aby Włochy zapłaciły za zniszczenia spowodowane przez walkę faszystowskich dwiżi Mussoliniego na terenie ZSR — 100 mld. dolarów oraz nacięły 200 milionów tytułem odszkodowań za zniszczenia, dokonane w Jugosławii, Grecji i Albanii.

Anglicy i Amerykanie, choć nieraz uznawali słuszność żądań radzieckich, początkowo ostro im się przeciwstawiali, co wynikało nie z filantropii i litowania się nad losem Włochów, ale przeciwnie, z zachłannością i chęcią zmniejszenia Włoch w teren ekspluatowany wyłącznie przez siebie.

Ostatecznie jednak Anglicy i Amerykanie ustąpili: Związek Radziecki otrzymał od Włoch 100 milionów dolarów.

W sprawie kolonii włoskich Związek Radziecki i Francja stały na stanowisku, aby kolonie te były oddane Włochom „pod opieką”, to jest pod tymczasową administrację wykonywaną przez dane państwo do kontroli ONZ. Anglicy natomiast żądali, aby wszystkie włoskie kolonie, a nawet i część Abisynii oddano pod zarządek brytyjski. Kompromisowo orzeczono, że Włochy zrezygnują się suwerenności nad wszystkimi dawnymi obszarami kolonialnymi na rzecz wielkich mocarstw, które powezma ostateczną decyzję w ciągu roku. Gdyby nie doszło do porozumienia, sprawa ta znajmie się Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Najbardziej ożywiona dyskusja wywołała kwestia granicy włosko-jugosłowiańskiej, to jest przynależności Krainy Julijskiej i Triestu. Delegacja radziecka sądziła, że tak Triest jak i Kraina Julijska powinny być wrzuczone Jugosławii, przeciwnie Anglicy i Amerykanie domagali się przyłączenia tych obszarów do Włoch, co by im ułatwiło utrzymywanie swych wpływów na tym terenie.

Prace konferencji pokojowej

Ostatni termin składania poprawek do traktatów pokojowych

Przyjazna i życzliwa atmosfera obrad

Paryż (PAP). — Posiedzenie plenarne konferencji pokojowej, które miało odbyć się we wtorek, na którym 6 państw: Albania, Meksyk, Egipt, Kuba, Iran i Austria miały przedstawić swe punkty widzenia, zostało w ostatniej chwili odroczone na prośbę Albanii, której delegacji nie zdążyli przybyć na czas do Paryża. Postanowiono również, że posiedzenia wstępne komisji, które rozpoczęły obrady w poniedziałek, nie będą kontynuowane we wtorek. Na środowym posiedzeniu plenarnym ma prze wodniczyć delegat Wielkiej Brytanii, który obejmie przewodnictwo po premierce francuskiej. Funkcja ta prawdopodobnie będzie pełnić minister spraw zagranicznych Bevin.

Wtorek stanowi ważny etap w pracy kon

ferencji, ponieważ w dniu tym o północy upływie ostatni termin składania komisji poprawek do traktatów pokojowych. Od środy komisje mają przystąpić do kontynuowania pracy. Po tym terminie nowe poprawki mogą być jedynie wysunięte w rezultacie dyskusji w komisjach i dla podłożenia rozbieżnych punktów widzenia.

W środę ma zapas również ważna decyzja proceduralna, gdyż sekretarz generalny orzeknie, w jaki sposób mają być wysłuchani w komisjach delegaci dawnych satelitów osł. Dyskusja generalna na posiedzeniu plenarnym nad oświadczeniami 6 państw zaproszonych będzie przerwana na dość długą. Po oświadczeniach Albanii zabiora niewątpliwie głos Grecja i Jugosławia. Jednak po zakończeniu tej

dyskusji prawdopodobnie nie już nie stanie na przeszkodzie poważnej pracy komisyjnej nad projektami traktatów pokojowych, wstępem do której były poniedziałkowe obrady nacechowane na ogół przyjazną atmosferą i duchem współpracy. W kolach zbliżonych do konferencji oczekują, że na środowym posiedzeniu plenarnym ukaze się publicznie po raz pierwszy premier Unii Południowo Afrykańskiej Smuts.

NOWY JORK. — W Paryżu rozpoczęły prace poszczególnych komisji do spraw traktatów pokojowych. Komisja do spraw Węgier i Finlandii pragnie rozważyć projekty traktatów punkt po punkcie. Rumunia i Węgry mają przedłożyć swe wnioski na piśmie.

Sesję plenarną odroczone do jutra. LONDYN. — Dziś rano odbywają się zebrania komisji terytorialno-politycznych dla Rumunii i Włoch. Po południu obradować będzie komisja dla spraw Triestu. Wczorajsze posiedzenia cechował nastrój współpracy i wzajemnej życzliwości.

Odroczenie sesji plenarnej do jutra stało się koniecznością z tego powodu, że przedstawiciele różnych państw, które miały zabrać głos w sprawie projektów traktatu z Włochami, nie są jeszcze gotowi.

Sprawa cieśnin śródziemnomorskich

LONDYN (PAP). — Agencja Reutera donosi, że ambasadorowie brytyjski, amerykański i francuski powiadomili rząd turecki o poglądach swych rządów, dotyczących noty radzieckiej w sprawie rewizji konwencji w Montreux.

Kasim Saka turecki minister spraw zagranicznych, pozostawał w stałym kontakcie z przedstawicielami dyplomatycznymi państw, które podpisały układ w Montreux. Frakcja parlamentarna rządowej partii republikańsko-ludowej gruntownie rozpatrywała tekst odpowiedzi tureckiej na notę radziecką i wyraziła uznanie dla polityki rządu. Odpowiedź turecka zostanie wkrótce przekazana rządowi radzieckiemu i opublikowana.

12.XI. ZGROMADZENIE NARODOWE CHIN

NANKIN. — Ostatnio generał Czang-kaj-szek przedłożył 6 punktów planu rządowego w którym zapowiada wprowadze

nie rządów konstytucyjnych w Chinach oraz zniesienie polityki monopartyjnej z włączeniem przedstawicieli wszystkich partii.

W dniu 12 listopada r. odbędzie się Chińskie Zgromadzenie Narodowe.

Generał Czang-kaj-szek wyzwa komunistów do współpracy w dziele odbudowy Chin.

Wykrycie nowej organizacji hitlerowskiej

WIEDEN (ZAP). — Policja wiedeńska przy współudziale policji amerykańskiej i brytyjskiej aresztowała ponad sto osób należących do tajnej organizacji hitlerowskiej. Według wiadomości podanych przez radio wiedeńskie, była to nowa organizacja, której rozwój został od razu aresztowaniami powstrzymany.

ARESztOWANIE PROWOKATORA GESTAPO

BERLIN (ZAP). — Na ulicy w Berlinie

został aresztowany Artur Mann, który był prowokatorem gestapo. Jako „współwiedzi” w celach więziennych politycznych wydobywał zeznania i stał się przyczyną śmierci wielu ludzi.

FRANCUSKI MINISTER PRZEMYSŁU RANNY

w katastrofie samochodowej

PARYŻ (PAP). — Francuski minister przemysłu Marcel Paul został ranny w katastrofie samochodowej w pobliżu Poitiers i przewieziony został do szpitala.

WYBUCH BOMB NA PAROWCU

BERLIN (PAP). — Brytyjska służba informacyjna w Niemczech donosi, że w niedzielę 9 osób zostało zabitych podczas wybuchu bomb na parowcu „Pollux” między Nieuwstadt i Pelsbergen przy wybrzeżu bałtyckim. Parowiec zatonał. Był on nalożony 236 tonami bomb niemieckich, przewożonych na miejsce, gdzie miały być wrzucone do morza na rozkaz brytyjskich władz wojskowych.

Skazańcy palestyńscy proszą o wstawienictwo

LONDYN (PAP). — Agencja Reutera donosi z Jerozolimy, że rodzice i krewni 18 terrorystów grupy Star, skazanych w dniu 16 b. m. na śmierć przez trybunał wojskowy w Haifie za czerwcowy napad na warszaty kolejowe w Haifie, zaapelowali do Chaima Weitzmanna z prośbą o wstawienie do rządu zmiany wyroku. Wyrok ma być jeszcze zatwierdzony przez generała sir Barkera, brytyjskiego gubernatora w Palestynie. W sprawie młodocianych skazańców zaapelował również główny rabin Palestyny Ben Zion Hai Uziel, instytucje publiczne i prasa. W poniedziałek wieczór Jerozolima wyglądała, jak obóz wojenny. Saperzy odratowali ulice wysokimi zasiekami. Za takimi „nagłymi środkami bezpieczeństwa” — stwierdza korespondent Reutera — wyczuć można było kryjące się pytanie: gdzie i kiedy uderzą zwolennicy terroryzmu?

Ostatecznie mimo ogromnej różnicy zdań osiągnięto i w tym wypadku porozumienie. Triest z części Krainy Julijskiej ma być umiędzynarodowiony. Kwestia Triestu była najbardziej wrażliwą sprawą obrad, to też jej pozytywne rozwiązanie uważa się za fakt o wyjątkowym wprost znaczeniu, pozwalający snuć jak najlepsze rokowania na przyszłość.

Bardzo ważne dla prac Konferencji było ustalenie procedury obrad. Delegacja radziecka pragnęła, aby ministrowie spraw zagranicznych najpierw omówili wszystkie sporne kwestie między sobą, a dopiero po osiągnięciu porozumienia — dyskutowała z nimi Konferencja. Odmienne delegacja angielska i amerykańska chciały doprowadzić do tego, by nad wszelkimi spornymi kwestiami debatowali przedstawiciele wszystkich 21 państw, co w praktyce ap

EGIPT ODRZUCA PROPOZYCJE ANGIELSKIE

LONDYN (PAP). — Agencja Reutera donosi, że Makran Pasza przywódca partii niezależnych wafdystów, członek delegacji egipskiej, po dyskusji nad rewizją traktatu anglo-egipskiego oświadczył korespondentowi, iż delegacja egipska jednomyślnie odrzuciła propozycje brytyjskie.

DZIENNIK AZERBEJDZANSKI

o desancie angielskim w Basra

MOSKWA (PAP). — Jak donosi z Tabry su Agencja Tass, dziennik „Azerbejdżan” oświadczył, że naród azerbejdżański podobnie jak inne narody Iranu jest oburzony z powodu zamachu na niepodległość państwa

irańskiego. Naród irański nie zapomni krwawych starć, jakie spowodowano niedawno w przemysle naftowym w Abadan. Zanim opadły fale oburzenia — wywołane tymi wydarzeniami — pisze dziennik — nady perskie wpłynęły angielskie okręty wojenne, a w porcie Basra wyładowały wojska anglo-hinduskie. W ten sposób Anglia zupełnie otwarcie demonstruje swój stosunek do wolności i niepodległości małych państw.

ZAMORDOWANIE PRACOWNIKA BRYTYJSKIEGO WAR OFFICE

LONDYN (PAP). — Agencja Reutera donosi, że na Westleigh Avenue w Londynie znaleziono zwłoki niejakiego Leonarda Warrensa, który przed 6 laty objął tajną pracę w brytyjskim ministerstwie wojny. Warrens zginął 2 k. luty, które ugodził go w głowę. Zwłoki leżały naprzeciwko domu Edwarda Apollona, jednego z pionierów badań nad bombą atomową i głównego doradcy rządu podczas wojny. Zamordowanie opróżnia kłopoty.

S. Foltasinski

PARYŻ (PAP). — Osołonek Agencji Żydowskiej, dr Nahum Goldmann oświadczył przedstawić elowi Reutera, że programem Agencji Żydowskiej jest państwo żydowskie w Palestynie. Agencja Żydowska nie będzie uczestniczyła w żadnej konferencji, której celem byłoby dzielenie Palestyny.

Ambicje osobiste nie rozbijają jednolitego frontu

Był wiceminister Bezpieczeństwa Publicznego, szefem działacza PPS Henryk Wachowicz, zamieszkał ostatnio w łódzkiej „Kurierze Popołudniowym” trzy kolejne artykuły zatytułowane: „List do przyjaciela z PPR. Pisząc do swego przyjaciela „Edwarda”, autor wypowiada szereg uwag krytycznych na temat współpracy dwu partii robotniczych w Polsce.

Przytaczając przykłady z przemysłu włókienniczego, gdzie w/g ob. Wachowicza liczebnie przeważają członkowie PPR, wypowiada uwagi krytyczne na temat współpracy obu partii.

B. wiceminister zapytuje także czemu fakt opuszczenia przez niego stanowiska w Bezpieczeństwie nie został opublikowany.

Wicepremier Gomułka zamieszcza w „N-rze 226 „Głosu Ludu” odpowiedź na wydobyte ob. Wachowicza, z której to odpowiedzi wyjątki cytujemy:

„Na podstawie praktycznych doświadczeń klasa robotnicza miała możność poznania wielkości swej sily, tkwiącej w jednolitości szeregów. Polska Partia Robotnicza jest głęboko przekonana, że jednolitość szeregów robotniczych nie tylko nie potrafi nadwyrzeżyć, a tym bardziej rozbijać.

Mając takie przekonanie, niechętnie bierze za pory, aby w sposób publiczny dyskutować z tym, który ostatnio na łamach prasy Polskiej Partii Socjalistycznej wyraził w stosunku do Polskiej Partii Robotniczej takie poglądy, które nie sprzyjają pogłębieniu atmosfery szczerzej współpracy obydwu partii, ani też nie wzmacniają jednolitości szeregów klasy robotniczej i bloku demokratycznego.

Klasa robotnicza ma prawo żądać od swoich przywódców, aby bronił jej interesów. Ale wezwali jej słuszną drogę polityczną. Za to darczy ich zaufaniem. A jeśli jakiś działacz robotniczy miesza swoje osobiste krzywdy, zwłaszcza urojone, z interesami klasy robotniczej, jeśli względem ambicjonalnie wpływa na jego stanowisko polityczne, to traci on zdolność trzeźwej i obiektywnej oceny sytuacji.

Nie tylko wiceminister, ale i minister Bezpieczeństwa ma prawa zwalniać z więzienia ludzi, którzy oskarżeni są o zbrodnie współzawodniczą z bandami faszystowskimi przez dostarczanie im broni, amunicji, granatów itp. Nie ma prawa nawet w tym wypadku, jeśli człowiekiem takim jest wybitny działacz WRN. Wobec kodeksu karnego nie ma to absolutnie żadnego znaczenia, a wobec klasy robotniczej tylko odpowiednią wymowę polityczną.

Jest tylko jeden człowiek w państwie — Prezydent Rzeczypospolitej — któremu prawo dało przywilej ulaskawienia ludzi, lecz

i to dopiero po wyroku sądowym. Dlatego niesłusznie nosi w sobie łódzkie Wachowicz uczucie krzywdy, które podkopywało mu prośbę o dymisję ze stanowiska wiceministra Bezpieczeństwa z tego powodu, że min. Bezpieczeństwa polecił ponownie aresztować oskarżonego, którego on zwolnił.

O winie i wyroku zdecydować sad, a niektórzy. A już nie tylko niesłusznie, lecz wręcz szkodliwe jest, gdy sprawa taka wpływa na publiczną krytykę praktyki jednolitego frontu. Ale to jest tylko margines zasadniczej sprawy.

Przy realizowaniu codziennej współpracy setek tysięcy członków obydwu partii robotniczych, tarcie lokalne tu i ówdzie są nieuniknione.

Rozpisywanie się na temat rzekomego pokrzywdzenia jednej czy drugiej strony, zamiast służyć sprawie jednolitego frontu, wyrządza mu tylko niepotrzebne szkody.

Sens jest taki, że PPS ma być niedostatecznie reprezentowana w niektórych ogniwach aparatu państwowego. Niektórzy z dali sobie nawet trud polecenia członków PPR, zajmujących stanowiska kierownicze w przemyśle.

Nie wiem, na ile ściśle są te wyliczenia. Jednak z rezultatów pracy naszego przemysłu może być dumny cały naród. Zatem członkowie PPR, łącząc z innymi pracownikami przemysłu widocznie dobrze wypełniają swoje obowiązki i zadania, wyliczone im przez naczelną organa gospodarcze w państwie.

Wystarczy policzyć groby członków Polskiej Partii Robotniczej, groby bojowników i ofiarnych żołnierzy demokracji, którzy oddali życie na terenie kraju od kmbandytów faszystowskich.

My wiemy, że nas najbardziej nienawidzi reakcja, że strzelała do nas, że nas mor-

dowała i gnoila w więzieniach przez lat 20, przez cały okres życia II-iej Rzeczypospolitej. A przecież wówczas źródło tej nienawiści do nas nie mogło wypływać z „metod” sprawowania władzy, gdyż nie w naszych rękach spoczywał ster państwa.

Towarzysze z PPS powinni zrozumieć, że jednolity front nie na tym polega, aby kierownictwo obydwu partii przeprowadzało stałe korekty w obsadzie aparatu państwowego, w zależności od przypływu lub odpływu członków danej partii. Obydwie nasze partie, jako współzawodniczące, wzięły odpowiedzialność za państwo.

Nie wolno usuwać ludzi z pracy tylko dlatego, że np. resort ministerialny przeszedł z rąk jednej partii w ręce drugiej. Jedynym miernikiem oceny ludzi pracujących w aparacie państwowym, niezależnie od tego, czy należą do jakiejś partii lub są bezpartyjni, winna być ich praca. Naszym wspólnym dążeniem winno być, aby aparat państwowy składał się z najlepszych partyjnych i bezpartyjnych demokratów, aby sumiennie wykonywał zarządzenia i polecenia rządu.

W pojęciu Polskiej Partii Robotniczej jednolity front to przede wszystkim wspólne opracowywanie, uzgodnienie i realizowanie programów działania.

Jednolity front — to jednolite w praktyce stanowisko polityczne w podstawowych zagadnieniach polityki państwowej. W tym leży sedno sprawy, a nie w obsadzie aparatu państwowego.

TRUDNOŚCI W ZWIĄZKU Z REWINDYKACJĄ POLSKICH KUTRÓW

GDANSK (ZAP). — Zapowiedziana duża rewindykacja polskich kutrów rybackich z brytyjskiej strefy okupacyjnej dotychczas nie nastąpiła. Według informacji uzyskanych od członków polskiej ekipy rybackiej wysłanych w celach rewindykacji kutrów do Łubeki, powstały nadspodziewanie duże trudności przy przemianowaniu kutrów. Rybacy niemieccy, którzy użytkowali dotychczas te kutry, otrzymawszy wiadomość, że mają one być rewidowane do Polski, zbiegli z dotychczasowych miejsc pobytu łącznie z kutrami. Na skutek tego ekipa polska musi dokonywać szeregu wypraw do celów odcupienia kutrów. Przejęte dotychczas dwa z nich są w dużym stopniu zdewastowane i przed wyruszeniem do Polski muszą być na miejscu remontowane. Powrót ich jest przewidziany w ciągu m. sierpnia br.

Przyjęcie w ambasadzie polskiej

PARYŻ (PAP). — Minister Rzymowski z małżonką wydał w ambasadzie R.P. w Paryżu wielkie przyjęcie na cześć bawiejskiej delegacji. W salach ambasady zebrało się wielu dostojnych gości, w ich liczbie minister spraw zagranicznych Molotov, wiceminister spraw zagranicznych Wyszyński, premier Kanady Mackenzie King, wicepremier Jugosławii Kardel, minister spraw zagranicznych Ukrainy Maaniliński, Białorusi — Kisielew, ambasador Wielkiej Brytanii Duff Cooper, ambasador włoski w Warszawie Reale, delegacja na Konferencję Pokojową 22 państw sojuszników oraz delegacja Włoch, Finlandii, Węgier, Bulgarii, Rumunii. Honory domu czynił również ambasador Skrzyszewski z małżonką. Obecni byli również minister odbudowy Kaczorowski, poseł w Pradze Wierbowski, radca ambasady w Londynie Winiewicz, dyrektor protokołu Gubrynowicz.

ODZNACZENIE DZIAŁACZY ZW. PATRIOTÓW POLSKICH

MOSKWA (PAP). — W ambasadzie R.P. w Moskwie odbyła się uroczystość wręczenia odznaczeń zasłużonym działaczom Związku Patriotów Polskich w ZSRR.

W imieniu K.R.N. charge d'affaires ambasady R.P. w Moskwie, dr Henryk Wolpe wręczył złote krzyże zasługi ob. Kuczyńskiej, Maikowskiej, Szkopowi, dr

Twardowi i innym. Srebrne krzyże zasługi otrzymali ob. Markowski i Roza.

FRANCUSKI PLAN WSPÓŁPRACY GOSPODARCZEJ ODRZUCONY

BERLIN (ZAP). — Kontropropozycja francuska, ażeby zamiast amerykańskiego planu współpracy gospodarczej między poszczególnymi strefami utworzyć w Berlinie centralne urzędy, koordynujące poszczególne dziedziny gospodarcze we wszystkich strefach, nie spotkała się z przychylnym przyjęciem u Anglosasów. Przedstawiciel Stanów Zjednoczonych w Radzie Kontrolnej oświadczył, że na propozycję francuskie Stany Zjednoczone odpowiedzą odmownie.

NAUCZYCIELE AGITATORAMI WYBORCZYMI

WEIMAR (ZAP). — Na turyńskim krajowym kongresie nauczycielstwa wezwano nauczycieli do współpracy w akcji przedwyborczej do rad gminnych.

BUNT UCHODZCÓW ŻYDOWSKICH

LONDYN (PAP). — Z Famagusta na Cyprze donosi agencja Reutersa, że dziennikarze, zwiadowcy oraz uchodźcy żydowscy, przewiezieni z Palestyny na Cypr, trafili tam na rozruchy. Kiedy uchodźcy dotarli do obozu, wybuchły tam powstania i strach wojskowa dała ogień w powietrze. Ofiar nie było. Obwieszczenia brytyjskie zawiadamiały, że dotychczas odtransportowano 1300 nielegalnych imigrantów.

gości raczej nie miała: przybywa 5.000 jeńców niemieckich na roboty. Warszawa, z pewną satysfakcją ujrzy zasłużoną odmianną losu: po zadrzeniach „Herrenvolku” dobrze zrobi praca w odpowiednich szrankach i na właściwym miejscu.

Znowu na pierwszy plan wpływa sprawa mieszkaniowa. Mówiące językiem handlowym, podać nie może nadążyć za popytem. Remonty nie wystarczają — coś znaczy kilkadziesiąt mieszkań, które ma dać dyspozycji swoich pracowników Bank Narodowy albo „Czytelnik”, skoro tysiące rodzin mieszkają, jak troglodcy! Co znaczy jeden jedyny nowy dom, który buduje spółdzielnia na Żoliborzu, skoro tych domów potrzebne są setki?

Coś się wszakże zaczyna na tym horyzoncie wyjaśniania. Na zagrożenie mieszkaniowe zwróciła uwagę wypróbowaną ofiarnością Śląska i przygotowuje się wy, po Moście Poniatowskiego, dar — kilkanaście szkieletów do nowoczesnych żelbetonowych budowli. Ponieważ zaś produkcja tego rodzaju na wymiary standardowej opłaca się przy określonej ilości domy te mają mieć co najmniej pięć kondygnacji. To już jest coś. Dzięki Śląskowi różniej patrzmy w przyszłość.

Nasuwają się mimowoli nieco złośliwe porównania. Kraków zafiorował swą pomoc przy odbudowie Dziękanki. Jest to budowla zabytkowa na Krakowskim Przedmieściu za Karmelitami. Przez kilkanaście dziesiątków lat była tam restauracja, niegdyś bardzo uczęszczana, w ostatnich czasach bardzo podupadała. Po odnowieniu na tam być przybitych charytatywny. Niewątpliwie jest to piękny i celowy dar, ale nieco miniatury. Zresztą „darowanemu koniowi...” W każdym razie Kraków jest jeszcze na plusach wobec Poznania, który w ostatniej chwili przed dostarczeniem zamówionych przez Warszawę wagonów tramwajowych podwoił na nie umówioną cenę i nie wydadł ich, póki całej należności nie otrzymał. Jest to tak zwane praktyczne podejście do interesu. Mawia się, że „taacy nie zgina”.

O ile zagrożenie czysto budowlane jest w odbudowie Warszawy nieco niezrozumiałe i odnacza się tym, że — jak się w tych dniach jeden z dzienników, wyraził — „odbudowuje się stolica, a nie miasto”, ponieważ urzędy dysponują już obszernymi i wygodnymi lokalami, a urzędnicy pięcioma czy dziesięcioma metrami kwadratowymi (według najnowszego rozporządzenia) — o tyle tak zwane „uzbrojenie terenu” robi istotne postępy. Jest to praca niewdzięczna, niewidoczna. Nikt nie podnosi zasług,

nikt nie urzadza uroczystego otwarcia kanału burzowego — i prawie nikt nie zdaje sobie sprawy, ile pracy, trudu, dni roboczych trzeba było włożyć w wyremontowanie zburzonych zaplecie urządzeń kanalizacyjnych, ile pozakaładur rur gazowych i wodociągowych, ile ponaciąganie kabli elektrycznych i telefonicznych. Tutaj naprawdę zrobiono wiele. A myśmy widzieli tylko rozkopane chodniki, widzieliśmy szersze góry gliny przy Bristolu, za kościołem Zbawiciela na Marszałkowskiej i jeszcze w paru miejscach i zginęliśmy się, że nam tamują komunikacje.

Będziemy się zżymać jeszcze więcej: na skrzyżowaniu Alei Jerozolimskiej z Marszałkowską cały ruch nam pokrecono. Od „Polonii” w stronę mostu jedzie się po dawnemu, prosto, ale z powrotem trzeba skręcać w Bracką i Widok. To są niedogodności, związane z naprawą tuneli średnicowego — a raczej nie tyle z naprawą, ile z przeróbką jego na czterotorowy. Na prawym dawny błąd: tunel był za ciasny już w chwili oddawania go do użytku! Przy Nowym Świecie przerwa w ruchu z tego powodu trwała od zeszłorocznego lipca do tegorocznego sierpnia; zastanawiamy się, nawet zakładamy, jak długo będzie trwała obecna przerwa przy Marszałkowskiej. Podobno doprowadzenie całej linii średnicowej do porządku ma trwać trzy lata. Czarna strona tego planu jest szczegół, że przewiduje on częściowe pozostawienie obecnego nasypu przez Powisłe. Miejmy nadzieję, że jakiś rozsądny urbanista — a oni są przecież teraz przy głosie — zaprotestuje przeciw tej szpetocie.

Potrzeba jest matką myśliwisków — głosi prawda w przysłowie. Otóż takim myślnym wynalazkiem z potrzeby jest wyzyskanie ogromnej przestrzeni pod filarami waduktu na zajezdnię tramwajową. Przez długie lata chodziliśmy tam, Dolna, Smolna czy Dobra względnie Solem i dziwiliśmy się, że się tyle kry tego miejsca marnuje. W lecie korzystali z tych zacisznych bezdomi, ale w zimie — wiało pustką. Aż wreszcie teraz, „z braku laku”, i to podmoście znalazło swe przeznaczenie.

W dziedzinie remontów mamy nowości: na sezon jesienią szykują się dwa nowe kina. Jedno, „Palladium” na Żłotej, już zapowiada filmy polskie. Jest to jednak kropla w morzu i długo zapewne przyjdzie nam czekać na zniknięcie ogonków i łokci przed seansem. Obecnie bez silnych łokci nie sposób się dostać na przedstawienie, pomimo, że program jest bardzo ciekawy. Ale parę kin na pół miliona ludzi, to farsa.

List z Warszawy

O czym się mówi w Warszawie

(Od własnego korespondenta)

Od dwóch tygodni Warszawa jest pod urokiem opery Śląskiej. Nie dlatego, żeby to było jakieś ostatnie słowo produkcji, jakaś rewelacja muzyczna. Młodej operze daleko jeszcze do wyżyn mediolańskiej „La Scali”, daleko do szczytów. Jest owszem, na dobrym poziomie. I tyle.

Ale to już wiele na dzisiejsze powojenne czasy. Śpiewacze produkcje wojna beztrosko przerwała, zdawało się, że długo trzeba będzie czekać na ich ponowne zestrojenie. Dawne sily postarzały się bądź co bądź o siedem lat, co w życiu śpiewaka jest okresem dużym, zwłaszcza kiedy się nie produkuje. A byty też, wskutek polityki „gwiazd”, dość przejrzałe.

Warszawa oceniła wysiłek twórcy nieobszęczyka Didura i wysiłek organizacyjny obecnego dyrektora opery Beliny-Skupiewskiego. Wprawdzie prasa, pozbawiona swych sił fachowych, rozproszonych na urlopach, zrazu milczała i dopiero pod koniec dała kilka ciepłych recenzji. Ale publiczność zorientowała się od razu w wartości tego co, nam dano, i zadatkami na przyszłość i wypełnia widownię do ostatniego miejsca. „Halaka”, „Straszny Dwór”, „Madame Butterfly”, i „Tosca” — cztery opery, które wystawiono, to był sukces, sukcesem, stopniowo coraz większy w miarę, jak się głosy dostrajały do wielkości teatru i jak się rozgrzewały odpowiednio do wzrastającej sympatii słuchaczy. Wizyte gości śląskich można zaliczyć do całkowicie udanych.

W ogóle „ogórkowy” sierpień rozpoczął się szeregiem niezodiznanych wizyt. Louis Saillant, generalny sekretarz Międzynarodowej Federacji Pracy, przyjechał do nas specjalnie; Harold Lasky, poseł Partii Pracy Angielskiej, Polak z pochodzenia (jego pradziad, Polak, brał udział w powstaniu 1831 roku) wraz z trójką towarzyszy wstąpił po drodze z Moskwy... Niebawem odwiedzi nas w swym objeździe po Europie nasz „zwyrodnia”, prezes UNRRA, La Guardia. Ta wizyta nabiera szczególnej wagi w okresie, kiedy losy instytucji UNRRA są zachwiałe i pozostała już tylko droga kompromisu.

Będzie jeszcze jedna wizyta — długotrwała i dla

